

hvad jeg har tænkt mig derved. — Det fjerde Stykke foraarstager mig noget mere Betænk- lighed. Det er skrevet, som jeg ærligt tilstaaer, efter min Mening paa en noget smaalig Maade, i Udtryk, som ere satte paa Skruer; men jeg vil beholde Skruerne og see at rette dem saa meget som muligt, for at de ogsaa for mit Bedkommende saa nogenlunde kunne strue Risten sammen. Der staaer: „under fortsatte Be- stræbelser for at sikke det danske Rige en af Fremmede uafhængig Stilling i Monarkiet“; der vil jeg foreslaae, at Udtrykket „i Monar- kiet“ udgaaer, saa at der kommer til at staae: „for at sikke det danske Rige en af Fremmede uafhængig Stilling“. Det er jo det, vi ville, det vi ønske; idet vi sige: „en af fremmed Indflydelse uafhængig Stilling“, mene vi jo ingen Bramarbaseren. Der er intet Rige i Verden, som er uafhæn- gigt af fremmed Indflydelse. Der er ikke i Verden noget lille Rige, som jo er undergivet megen fremmed Indflydelse, og Danmark har i 1846 og senere i 1850 underkastet sig en legal Indflydelse. Dette skulle vi huske paa, at Danmark ikke har kunnet frigjøre sig fra fremmed Indflydelse. Det har, som sagt, i 1846 til en vis Grad erkjendt det, og i Fre- den af 2den Juli 1850 har det taget imod det uhyggelige status quo ante — det er et Navn for fremmed Indflydelse. Desuden kan ingen Stat have tiltraadt med sin Konge — paa en enkelt Landsdeels Vegne, men dog med sin Konge — et Forbund som det tydske Forbund, uden at have en Fornemmelse af, at dermed følger en vis Indflydelse i de politiske For- hold, men ikke i Statens indre Forhold. Alt- saa med den Betydning, der saaledes ligger i disse Ord, underskriver jeg den omtalte Sæt- ning, naar Ordet „Monarki“ kommer ud; thi naar „Monarki“ bliver staaende, indehol- der den en Fremstilling af, at det er vort For- maal at opretholde en vis Mod sætning mel- lem de forskjellige Dele af Monarkiet selv. Det er en rigtig Uafhængighed, vi ville haand- hæve, naar vi ville holde os frie for den tydske Indflydelse Nord for Eideren. Indflydelsen rækker kun saavidt som vor Konges Deelagtig- hed i det tydske Forbund. Det er dette, vi skulle holde paa, at man ikke maa gjøre os

Noget imod, og naar man kaster vore Gesandter paa Døren, saa har man gjort os Noget imod, og det skulle vi ikke taale. Kongen af Dan- mark er paa Holsteens Vegne Medlem af det tydske Forbund, og hans Stemme skal være med for der at afgjøre alle Sager, der angaae Danmarks Tilværelse. Dette maa vi ikke op- give, og derfor skulle vi lade Ordet „Monarki“ falde bort og lade „det danske Rige“ være for- staaet paa samme Maade, som det i længere Tid har været brugt, og ikke bruge andre Be- nævnelser om de under Kongens Scepter væ- rende Lande end „Danmarks Rige“; vi ville saa have gjort et umaadeligt Fremskridt. — Det næste, jeg vil tillade mig at henlede Op- mærksomheden paa, er, at der senere hen staaer: „efter vor Overbeviisning det stærkeste Vaand, som imellem Slesvig og Kongeriget, saa og imellem Riget og Deres Majestæt“. Der vilde jeg foreslaae, at der, istedetfor „Slesvig og Kongeriget“ blev sat „Landsdelene“. Jeg hol- der ikke af i denne Adresse at specialisere for Meget, og jeg troer ikke, at de Herrer Adresse- forfattere kunne have Noget imod, at der staaer: „Landsdelene“. De forstaae derved Slesvig og Kongeriget, men jeg forstaaer, om man vil, ogsaa derved Mesopotamien; jo flere Landsdele jeg kan faae under Kongens Scepter, desto bedre er jeg fornøiet, og alle de Lands- dele, der komme ind derunder, ønsker jeg stil- lede paa samme Maade. Der har været talt om den Sætning: „Vi ønske vore Brødre i Slesvig, Tydstalende som Dansttalende, den samme borgerlige Frihed, som Kongerigets Be- boere nyde“. Jeg kan ikke have nogen Ind- vending at gjøre imod den. Jeg ønsker af fuldt Hjerte det Samme; men det, jeg ikke gjør, er at forsøge paa ad Dinsternes Bei at paatvinge Slesvigerne Noget. Det har i vor hele Opfattelse været en Feil, at vi have villet elske Folk for Meget; vi have syntes saa godt om vort eget og om os selv, at vi havde troet ikke at kunne gjøre Andre noget Bedre end til en vis Grad at paatvinge dem Bort. Det er ikke Frihedens egentlige Væsen at paatvinge Nogen Noget. Jeg ønsker Godt for Alle og Ret for mig. Lad Enhver sørge for sig. Jeg tager Sætningen saaledes, at jeg ønsker de Tydstalende som de Dansttalende, at de maae